

Говедарят му отвърнал:

– Ти си царски син. Какви сватове ще сме ние с баща ти – цар и говедар. Твоята жена също трябва да е богата, и да е царска дъщеря – като теб.

– Богатство много по тази земя. Довечера ще говоря с родителите си. Утре ще дойдат у вас да поискат ръката на Севда.

Това рекъл царският син, качил се на коня и си заминал. Вечерта говедарят продумал на втората си жена:

– Царският син иска да се ожени за Севда. Утре тук ще дойдат царски сватове да я искат. Какво ще кажеш?

– Какво да кажа аз? Тя е твоя дъщеря и ти ще решиш, но... ако искаш съвет – щом като царският син я иска, дай му я. Там поне ще живее хубаво! Каквото ѝ е воля, ще го има.

– Права си жено, и умна. Ще я дам.

Жена му се усмихнала доволно и тихичко си рекла:

– Да, умна съм!

– Какво, жено? Какво казваш?

– Нищо, нищо! Казах малко дръвца да сложиш в печката – усмихнала се тя злобно.

На сутринта дошли царят и жена му с девет каруци, с две кочии, с много слуги, за да вземат Севда за снаха. Заклали едно теле, две агнета, пили и се разбрали, че Севда ще стане царско момиче.

Ала кой ще я придружава до царския дворец? Решили да бъде доведената ѝ сестра. Облекли Севда в булчинска рокля. За из път мащехата омесила много солена пита. И казала на дъщеря си:

– Дъще, снощи Севда подреждаше къщата и от радост не яде нищо. Днес пак не яде нищо от приличие пред свекървата си. Сега е гладна. В кочията ще